АНТРОПОЛОГИЯ

Раздел 3. Човеци

Точка I. Еволюция на човека

Точка А. Първите хора

Точка 1. Човешката раса се е зародила преди 993 507 години считано от 2022 година
(62:5.1) През 1934 година от нашата ера, когато бе предадено това познание, се навършиха точно 993 419 години от раждането на двете първи човешки същества.

Точка 2. Първите хора се появили малко преди края на ледниковия период. Единствените оцелели урантийски аборигени са ескимосите
(61:6.2) Преди 1 000 000 години Урантия беше регистрирана като обитаем свят. Мутацията, станала в племето на прогресиращите примати, внезапно даде два първобитни човека - действителните прародители на човечеството.
(61:6.3) Това събитие съвпадна с третото ледниково настъпление; затова е очевидно, че вашите древни предци се родиха и израснаха в стимулиращо, закаляващо и трудно обкръжение. И единствените оцелели потомци на тези австралийски аборигени - ескимосите, и досега предпочитат да живеят в суровите северни краища.

Точка 3. Физически характеристики и продължителност на живота
(62:5.2) Тези две чудесни създания бяха истински хора. Както много от техните предци, те имаха напълно оформени големи пръсти на ръката, а техните крака бяха толкова съвършени, както и краката на съвременните човешки раси. Те умееха да ходят и бягат, но не да пълзят. Хватателната функция на големия пръст на крака изчезна, при това напълно. Когато опасността ги караше да се качват по дърветата, те се качваха точно както правят това съвременните хора. Те се катереха по мечешки - а не както шимпанзето или горилата, които скачат от клон на клон.
(62:5.3) Тези първи хора [а също и техните потомци] достигаха полова зрелост на възраст дванадесет години и притежаваха потенциална продължителност на живота около седемдесет и пет години.

Точка 4. Емоции и чувства
(62:5.4) В ранното им детство в тези човешки близнаци се появиха много нови емоции. Те се възхищаваха както на вещите, така и на други същества и бяха много самолюбиви. Но най-изумителното обстоятелство в развитието на тяхната емоционална сфера беше внезапната поява на нова група чисто човешки чувства — чувството на поклонение, включващо благоговението, почитанието, смиреността и даже примитивната форма на благодарност. Страхът, в съчетание с неразбиране на явленията в природата, води до появата на примитивна религия.

Точка 5. Ранна възраст на първите човеци
(62:5.6) Двамата първи човека - близнаците, бяха същинско наказание за своите родители-примати. Те бяха толкова любознателни и безразсъдни, че към осемгодишна възраст успяха няколко пъти да се окажат на косъм от гибелта. Не е чудно, че на дванадесетгодишна възраст те бяха покрити с многобройни белези.
(62:5.7) Още в ранна възраст те се научиха на словесно общуване. Към десетгодишна възраст те разработиха и усъвършенстваха състоящ се от жестове и думи език, включващ почти половин стотица понятия, и значително подобриха и разшириха примитивния метод за общуване на своите предци. Но колкото и да се стараеха, те успяха да научат родителите си само на няколко от своите нови жестове и думи.

Точка 6. Решението на близнаците да напуснат своя дом, положи началото на човешкия род (62:5.8) Един прекрасен ден, когато бяха на около деветгодишна възраст, близнаците се спуснаха надолу по течението на реката и свикаха важно съвещание. Всяко небесно същество, установено на Урантия, включително и аз, присъстваше като наблюдател на хода на полудневната среща. В този знаменателен ден те решиха да живеят един с друг и един за друг и това беше първият от поредицата подобни договори, най-важният от които стана решението да напуснат своите примитивни животински съплеменници и да отидат на север. Близнаците не се досещаха, че точно с това им предстоеше да сложат началото на човешкия род.

Точка 7. Миграция на близнаците на север под покровителството на Носителите на Живота (62:5.9) Макар че всички нас изключително много ни безпокоеше какво замисляха тези малки диваци, ние бяхме безсилни да контролираме работата на техния ум. Ние не се опитвахме - и нямахме такава възможност, произволно да въздействаме на техните решения. Но в пределите на допустимите планетарни функции ние, Носителите на Живота, съвместно с нашите партньори се уговорихме да водим човешките близнаци на север, по-далеч от покритите с козина техни съплеменници, не изцяло отказали се от живота по дърветата. И така, в резултат от самостоятелното си разумно решение близнаците мигрираха, а благодарение на нашето наставничество те мигрираха на север - в отдалечен район, където избягваха опасността от биологическа деградация чрез смесване със своите примитивни роднини от племената примати.

Точка 8. Майката спаси близнаците
(62:5.10) Малко преди заминаването си от родните гори, по време на едно от нападенията на гибоните, те загубиха своята майка. Макар че не притежаваше разум като техния, тя изпитваше към своите деца привързаността, свойствена на висшето животно към своето поколение, и безстрашно даде своя живот в опит да спаси чудесната двойка. И жертвата и не беше напразна: тя задържаше врага дотогава, докато не успя да дойде с подкрепления бащата и да принуди нападателите да избягат.

Точка 9. Трагичния край на бащата на човешките близнаци
(62:5.11) Скоро след като тази млада двойка напусна своите съплеменници, за да положи началото на човешката раса, техният баща-примат изпадна в отчаяние. Убит от мъка, той престана да яде, отказвайки се от храна даже тогава, когато я донасяха останалите му деца. Със загубата на своите прекрасни потомци животът сред обикновените му съплеменници загуби всякакъв смисъл; напускайки племето, той отиде в горите, където беше нападнат от враждебни гибони и пребит до смърт.

Точка Б. Еволюция на човешкия разум

Точка 1. Функциониране на първите пет спомагателни духа на разума.
(62:6.3) Отначало само духът на интуицията беше способен да функционира в условията на инстинктивното и рефлекторно поведение на първобитните животни. С появата на по-високи типове на диференциране духът на разбирането стана способен да снабди такива създания с дара на спонтанната асоциация на идеи. По-късно наблюдавахме действията на духа на смелостта; еволюиращите животни наистина си изработиха примитивна форма на защитно самосъзнание. С последващата поява на млекопитаещите ние виждахме как все повече и повече проявява себе си духът на знанието. А еволюцията на висшите млекопитаещи доведе до действие духа на съвета, в резултат на което се укрепи стадният инстинкт и се появиха наченките на примитивно социално устройство.

Точка 2. Първи проявления на два спомагателни духа - дух на поклонение и дух на мъдрост.
(62:6.4) От ранните предшественици на човека към промеждутъчните предшественици и примати ние наблюдавахме все по-активното служене на първите пет спомагателни духа. Но на двата оставащи духа - висшите попечители на разума, все още не се отдаваше да се проявят в урантийския тип еволюционен разум.

(62:6.5) Представете си нашата радост, когато веднъж - близнаците тогава бяха на десет години - духът на поклонението за пръв път установи връзка с разума на близнаците: в началото с девойката, а скоро след това и с юношата. Ние знаехме, че нещо близко до човешкия разум достига кулминационния стадий на своето развитие, и когато около година по-късно в резултат от размишление и целенасочено решение те се договориха да напуснат дома си и да отидат на север, то именно тогава - и вече в признатия човешки разум на тези две създания, на Урантия започна да действа духът на мъдростта.
(62:6.6) Последва незабавна и качествено нова мобилизация на седемте спомагателни духа на разума. Бяхме преизпълнени с очакване. Ние разбирахме, че се приближава дългоочакваният час; знаехме, че се намираме пред прага на реализацията на нашите продължителни усилия, свързани с появата на волеви създания на Урантия.

Точка В. Признаване на разумния живот на Урантия

Точка 1. Признаване на Урантия за обитаема планета.
(62:7.1) Не ни се наложи да чакаме дълго. По обед на следващия ден след бягството на близнаците в планетарния център за далечна връзка на Урантия бяха регистрирани пробни сигнали от вселенския контур. Всички ние, разбира се, бяхме развълнувани, защото разбирахме, че наближава велико събитие. Но тъй като този свят беше център за експериментален живот, ние нямахме дори и най-малка представа по какъв точно начин ще ни известят за признаването на разумния живот на Урантия. Но ние останахме в неведение още малко време. На третия ден след бягството на близнаците и преди заминаването на корпуса на Носителите на Живота на Урантия пристигна архангелът на Небадон за създаване на изходния планетарен контур на разума.

Точка 2. Послание на Носителите на Живота за признаване съществуването на разумен живот на Урантия
(62:7.2) Това беше знаменателен ден за Урантия, когато нашата малка група се събра около планетарния полюс за пространствена връзка и прие първото съобщение от Салвингтон по новоустановения планетарен контур на разума. И това първо послание, продиктувано от главата на корпуса на архангелите, гласеше:
(62:7.3) "Носители на Живота - приветстваме ви! Изпращаме ви уверение за огромното удовлетворение, което изпитват в Салвингтон, Едемия и Йерусем във връзка с регистрацията в столицата на Небадон на сигнала, означаващ, че на Урантия се е появил присъщият за волевите създания разум. Целенасоченото решение на близнаците да избягат на север и да отделят своето потомство от своите примитивни предшественици беше отбелязано. То стана първото решение на разума - човешкия тип разум на Урантия, което автоматически създава контура на връзката, по който се предава това първо потвърждение."

Точка 3. Инструкциите за урантийските Носители на Живота забраняваха да се въздейства на човешката съдба.
(62:7.4) Следващото послание, прието по новия контур, беше приветствието на Всевишните на Едемия, съдържащо инструкции за урантийските Носители на Живота, в които ни се забраняваше да въздействаме на създадения от нас тип живот. Получихме указание да не се намесваме във въпроси, свързани с прогреса на човека. Не следва да се мисли, че Носителите на Живота някога произволно и механически се намесват в естественото превръщане на планетарните еволюционни планове, тъй като ние не правим това. Но до това време на нас ни се позволяваше по особен начин да управляваме средата и да защитаваме жизнената плазма и именно този необикновен, макар и напълно естествен, надзор следваше сега да прекратим.

Точка 4. Посланието на Луцифер одобрява труда на Носителите на Живота на Урантия.
(62:7.5) И още щом замлъкнаха Всевишните, на планетата започна да постъпва прекрасното послание на Луцифер, по това време владетел на системата Сатания. Сега Носителите на Живота можеха да слушат словата на своя собствен глава и получиха от него разрешение да се

върнат в Йерусем. Посланието на Луцифер съдържаше официалното одобрение за труда на Носителите на Живота на Урантия и ни освобождаваше от всякаква бъдеща критика на каквито и да е наши усилия, насочени към подобряване на небадонските прототипи на живота, внедрени в системата Сатания.

Точка 5. Изминаха точно 993 496 години [спрямо 2022 година от нашата ера], откакто Урантия беше формално призната за населена от хора планета във вселената Небадон. За пореден път биологическата еволюция достигна човешките нива на волевото създание. Човекът беше пристигнал на 606-тата планета на Сатания.

Точка 6. Урантия беше регистрирана като обитаем свят когато двете първи човешки същества - близнаците Андон и Фонта бяха на 11 години.
(63:0.1) Урантия беше регистрирана като обитаем свят когато двете първи човешки същества - близнаците, бяха на единадесет години и преди те да станат родители на първото от второто поколение истински човешки същества. Посланието на архангела, изпратено от Салвингтон по случай официалната регистрация на планетата завършваше със следните думи:
(63:0.2) "Човешкият разум се е появил на 606тата планета в Сатания и основателите на новата раса ще се наричат Андон и Фонта. Всички архангели се молят за това тези създания да могат да бъдат по-скоро надарени с личното присъствие на дара на духа на Всеобщия Баща".

Точка 7. Андон и Фонта се наричали един друг Сонта-ан и Сонта-ен.
(63:0.3) Андон е небадонско име, което означава "първото подобно на Отеца създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство". Фонта означава "първото подобно на Сина създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство". Андон и Фонта узнаха за своите имена едва след като те бяха присвоени от тях при сливането с техните Настройчици на Съзнанието. По време на своето смъртно пребиваване на Урантия те се наричаха един друг Сонта-ан и Сонта-ен: Сонта-ан означаваше "любимеца на майката", а Сонта-ен - "любимката на бащата". Те сами си дадоха тези имена, изразяващи взаимната им загриженост и любов.

Точка II. Първо човешко семейство

Точка А. Андон и Фонта
(63:1.1) В много отношения Андон и Фонта бяха най-изумителната човешка двойка живяла някога на земята. Тази прекрасна двойка - действителните прародители на цялото човечество, във всички отношения превъзхождаше много от своите преки потомци и коренно се отличаваше от всички свои предци - както непосредствени, така и далечни.

Точка 1. Тяхното оръжие
(63:1.3) Веднъж Андон - още по времето, когато живееше със своите родители, прикрепи остро парче кремък към края на тояга, използвайки за това сухожилие от животно - впоследствие той неедноктатно и с успех използваше това оръжие, спасявайки както собствения си живот, така и живота на своята така безстрашна и любознателна сестра, неизменно съпровождаща го във всички негови изследователски пътешествия.

Точка 2. Присъствие на личност и Настройчици на Съзнанието
(63:1.4) Решението на Андон и Фонта да напуснат племето на приматите говори за разум с много превишаващ интелекта от по-ниско ниво, свойствен на толкова много от техните по-късни потомци, които стигнаха до смесване със своите изостанали родственици от племето на човекоподобните маймуни. Но смътното осъзнаване на това, че те са не просто животни, а нещо повече, се обясняваше с наличието на личност и се укрепваше от вътрешното присъствие на Настройчиците на Съзнанието.

Точка 3. Родствениците на близнаците от племето примати.
(63:2.1) След като Андон и Фонта решиха да избягат на север временно ги обхвана страх, особено опасението, че ще огорчат баща си и останалите членове на своето семейство. Те се опасяваха от нападения на враждебно настроените си родственици и осъзнаваха, че могат да загинат от ръцете на своите и без това ревниви съплеменници. В младостта си близнаците прекарваха голяма част от времето заедно, поради което не бяха много популярни сред своите животни-братовчеди от племето на приматите. Не повиши популярността им и това, че те си построиха отделно и доста по-хубаво жилище на дървото.
(63:2.2) Именно тук, в това устроено между върховете на дърветата ново жилище, веднъж през нощта те се събудиха от силна буря и притиснали се един до друг от страх и нежност, окончателно решиха да напуснат своето племе и своя роден дом.

Точка 4. Приготовления за бягство
(63:2.3) Към това време те вече си бяха подготвили примитивно убежище на върха на дървото на разстояние половин ден на север. Това беше тяхното тайно укритие за първия ден от пребиваването им извън пределите на родните гори. Макар че като примати близнаците смъртно се бояха да остават на земята нощем, малко преди настъпването на тъмнината те тръгнаха по своя път на север. Независимо от това, че нощният преход, даже при пълнолуние, изискваше от тях необичайна смелост, те правилно решиха, че това ще им позволи да си отидат незабелязано и да намалят вероятността от преследване от страна на техните съплеменници и роднини. И малко след настъпване на полунощ те благополучно се добраха до преди това устроеното място.

Точка 5. Откриване използването на кремъка за запалване на огън.
(63:2.4) Придвижвайки се на север те откриха откритите залежи на кремък и избирайки много камъни, имащи подходяща за различни цели форма, приготвиха запас за в бъдеще. Опитвайки се да разчупят тези парчета кремък така, че те по-добре да отговарят на определени предназначения, Андон откри свойството на камъка да пуска искри и схвана идеята за получаване на огън. По това време обаче тази мисъл не се закрепи в неговото съзнание, тъй като климатът все още беше благоприятен и потребност от огън почти нямаше.
(63:2.5) Но есенното слънце се спускаше все по-ниско и колкото по-далеч на север се придвижваха те, толкова по-хладни ставаха нощите. За да се сгреят вече им се наложи да ползват кожи на зверове. Когато от времето на тяхното бягство мина около месец, Андон обясни на своята другарка, че знае начин за добиване на огън с помощта на кремък. В течение на два месеца те безуспешно се опитваха да запалят огън с искра. Всеки ден близнаците настойчиво правеха искри с кремък, опитвайки се да запалят дървото. Накрая, веднъж вечерта, по залез слънце, тайната на метода беше разкрита, когато Фонта се досети да се качи на стоящото недалеч дърво и да донесе напуснато от птиците гнездо. Гнездото беше сухо и лесно възпламеняемо и затова лумна още щом на него попадна искра. Те бяха толкова учудени и изплашени от своя успех, че едва не оставиха огъня да угасне, но успяха да го запазят, прибавяйки подходящо гориво и прародителите на цялото човечество за пръв път тръгнаха да търсят дърва.
(63:2.6) Това беше един от най-радостните епизоди в техния кратък, но богат на събития живот. Цялата нощ те останаха до своя огън, съзерцавайки горящия огън и смътно разбирайки, че са извършили откритие, което ще им позволи да удържат победа над климата и така завинаги да получат независимост от своите животински роднини от южните земи. След три дни отдих и наслаждение над огъня те продължиха своя път.

Точка 6. Различни способи за поддържане на огън.
(63:2.7) Предците на Андон и Фонта - приматите, често поддържаха огъня запален от мълниите, но никога преди това земните създания не владееха метод за произволно запалване на огън. Но измина много време преди близнаците да узнаят, че сухият мъх и други материали са способни да поддържат огъня не по-зле от птичите гнезда.

Точка Б. Семейството на Андон

Точка 1. Раждането на Сонтад
(63:3.1) Изминаха почти две години от тази нощ, когато близнаците напуснаха своето жилище, преди да им се роди първото дете. Те го нарекоха Сонтад; и Сонтад стана първото създание родено на Урантия, увито при раждането си в защитно покривало. Беше положено началото на човешката раса и на тази нова еволюционна степен се появи инстинктивния стремеж да се грижат както трябва за все по-безпомощните младенци, което беше характерно за постепенното развитие на разума и интелектуалния тип в сравнение с по-животинските типове.

Точка 2. Деца и внуци на Андон и Фонта.
(63:3.2) На Андон и Фонта им се родиха общо деветнадесет деца и те успяха да се насладят на обществото на почти половин стотица внуци и половин дузина правнуци. Семейството обитаваше в четири съседни едно на друго скални укрития или полупещери, три от които се съединяваха с коридори, изровени в мекия варовик с помощта на кремъчни оръдия, измислени от децата на Андон.

Точка 3. Родово чувство на ранните андонити.
(63:3.3) Ранните андонити притежаваха ясно изразено родово чувство; те ловуваха на групи и никога не се отделяха на голямо разстояние от дома си. Изглеждаше, че разбират изключителността на своята изолирана група живи същества и необходимостта да се държат заедно. Това чувство на близост несъмнено се обясняваше с нарастващата помощ на спомагателните духове на разума.

Точка 4. Трагичната гибел на Андон и Фонта.
(63:3.4) Андон и Фонта неуморно се трудеха над възпитанието и усъвършенстването на своя род. Те доживяха до четиридесет и две години и двамата бяха убити по време на земетресение при падане на надвиснала скала. Пет от техните деца и единадесет от внуците им загинаха заедно с тях и около двадесет от техните потомци получиха сериозни наранявания.

Точка 5. Сонтад възглавил клана, техните потомци живели заедно до двадесето поколение.
(63:3.5) Веднага след смъртта на своите родители Сонтад, независимо от страшното увреждане на крака си, оглави клана, в което му помагаше умело неговата жена - голямата от сестрите. Най-напред им се наложи да устроят надеждно погребение за мъртвите си родители, братя, сестри и деца, поради което те ги затрупаха с камъни. Не следва да се придава излишно значение на този акт на погребване. Техните смътни и неопределени представи за живота след смъртта основно биваха черпени от причудливите им и пъстри сънища.
(63:3.6) Потомците на Андон и Фонта живееха като единен клан чак до двадесетото поколение, когато съперничеството за храна и социалните търкания доведоха до началото на тяхното разпръскване.

Точка 6. Физически характеристики на андонитите.
(63:4.1) Първобитните хора - андонитите, имаха черни очи и смугла кожа с жълто-червен оттенък. Меланинът - цветната субстанция, присъстваща в кожата на всеки човек, е исконният кожен пигмент на андонитите. По своя общ вид и цвят кожите на тези ранни андонити повече напомняха на съвременните ескимоси, отколкото на който и да е друг тип хора. Те бяха първите създания, които използваха кожите на животни за защита от студа; по тялото си имаха съвсем малко повече козина, отколкото съвременния човек.

Точка 7. Спасението на Андон и Фонта.
(63:7.1) Андон и Фонта, забележителните основатели на човешката раса, получиха признание по време на съда над Урантия, състоял се след пристигането на Планетарния Принц и в надлежното време завършиха подготовката си в обителските светове със статут жители на Йерусем. Макар че никога не им се позволи да се върнат на Урантия, те знаят за основаната от тях раса. Те тъжаха заради предателството на Калигастия, скърбяха за провала на Адам, но

изключително се зарадваха, получавайки съобщението за това, че Михаил е избрал техния свят като място за приключване на своето завършващо посвещение.
(63:7.2) В Йерусем и Андон и Фонта - а също и няколко от техните деца, в това число и Сонтад, се сляха със своите Настройчици на Съзнанието, но повечето даже от техните преки потомци стигнаха само до сливане с Духа.

Точка 8. Андон и Фонта получили назначение в първия обителски свят.
(63:7.3) Скоро след пристигането в Йерусем, Андон и Фонта получиха от Властелина на Системата разрешение да се върнат в първия обителски свят за преминаване на служба заедно с моронтийните личности, приветстващи урантийските странстващи на времето в небесните сфери. Това назначение е безсрочно. Във връзка с настоящите откровения те искаха да изпратят на Урантия своите приветствия, но това им беше благоразумно отказано.
(63:7.4) Такъв е разказът за най-героичната и завладяваща страница в цялата история на Урантия - разказът за еволюцията, борбата за оцеляване, смъртта и вечния живот на уникалните родители на цялото човечество.

Точка III. Андоническите племена

Точка А. Общо описание

Точка 1. Развитие на социални съглашения.
(63:4.2) В племенния живот на животните предшественици на тези първобитни хора се криеха източниците на многобройните социални съглашения, а развитието на чувствата и умствените способности на тези същества веднага се отразиха на усъвършенстването на общественото устройство и новото разделение на родовия труд. Те бяха великолепни подражатели, но игровият им инстинкт оставаше почти неразвит, а чувство за хумор практически напълно отсъстваше. Първобитният човек понякога се усмихваше, но никога не се смееше от все сърце. Хуморът беше наследство от по-късната Адамическа раса. Първобитните хора не бяха толкова чувствителни на болка и не реагираха така остро на неприятните ситуации, както много от по-късните еволюиращи смъртни. Раждането на деца не беше болезнено или мъчително изпитание за Фонта и нейните непосредствени потомци.

Точка 2. Племенен патриотизъм, но без алтруизъм.
(63:4.3) Това беше чудесно племе. Мъжете геройски отстояваха безопасността на своите жени и своето потомство; жените нежно се грижеха за децата. Но техният патриотизъм се ограничаваше само със своя род. Те бяха изцяло предани на своите семейства; те без да се колебаят отдаваха живота си, защитавайки своите деца, но стремежът да осигурят по-добър живот за своите внуци беше над тяхното разбиране. В човешкото сърце все още не беше събуден алтруизма независимо от това, че на тези коренни жители на Урантия бяха свойствени всички емоции, необходими за раждането на религията.

Точка 3. Много от благородните човешки черти бяха предварително загатнати в тези първобитни хора.
(63:4.4) Древните хора ги отличаваше трогателна нежност в отношенията със своите другари и безусловно истинска, макар и примитивна представа за дружбата. В по-късни времена, по време на постоянно възникващите сражения с останалите племена, нерядко можеше да се види как първобитният човек, храбро бранейки се с една ръка, се опитва да защити и спаси свой ранен другар. Много от най-благородните и във висша степен човешки черти от последващото еволюционно развитие намериха своето трогателно предварително загатване в тези първобитни хора.

Точка 4. Добре развит език.
(63:4.6) Още преди мащабното разпръскване на андоническите кланове техните ранни опити за взаимно общуване доведоха до появата на добре развит език. Този език продължаваше да се

разширява, добавки към него се внасяха почти ежедневно, благодарение на новите изобретения и приспособяванията към средата, които се създаваха от тези активни, неуморими и любознателни хора. И чак до появата на цветните раси този език беше урантийската реч - езика на древното човешко семейство.

Точка Б. Разселване на андонидите.

Точка 1. Безкрайната война на клановете – заплаха за съществуването на древните раси.
(63:4.7) С течение на времето броя на андоническите кланове се увеличи и контактите на нарастващите семейства започнаха да водят до търкания и несъгласия. Мислите на тези хора бяха заети само от две неща: лов заради изхранване и сражения заради отмъщение поради някаква реална или въображаема несправедливост или оскърбление, причинено от съседното племе.
(63:4.8) Усилваше се родовата вражда, избухваха племенни войни и сред най-добрите представители на най-способните и развити групи възникнаха сериозни загуби. Някои от тези загуби бяха невъзстановими; част от линията най-ценни по своите способности и ниво на интелект, беше изгубена завинаги. Безкрайната война на клановете постави под заплаха съществуването на тази древна раса и нейната първобитна цивилизация.
(63:4.9) Такива примитивни създания е невъзможно да бъдат заставени да живеят дълго в мир. Човекът е потомък на войнствени животни и когато неразвитите хора се оказват тясно свързани един с друг, това води до взаимни раздразнения и оскърбления. Носителите на Живота знаят тази особеност на еволюиращите създания и предвиждат, съответно, разделяне на еволюиращите хора минимум на три - а по-често на шест различни и самостоятелни раси.

Точка 2. Андоническите племена се придвижиха на север и запад, пресичайки Европа.
(63:5.1) Древните андонически раси не проникнаха в дълбинните региони на Азия, и отначало те не се заселваха в Африка. Географията на тези времена ги водеше на север, и тези хора се придвижваха все по-далеч и по-далеч в тази посока, докато не бяха спрени от бавното нашествие на третия ледник.

Точка 3. Андонически племена обитаваха бреговете на реките във Франция.
(63:5.3) В древността тези андонически племена обитаваха бреговете на реките на територията на Франция. В течение на десетки хиляди години те се заселваха покрай река Сома. Сома е единствената река, руслото на която не беше изменено от ледниците и в онези дни тя се устремяваше към морето практически така, както и днес. С това се обяснява изобилието от свидетелства за обитанието на андонитите в долината, разположена покрай руслото на тази река.

Точка 4. Те използваха укрития под надвисналите скали.
(63:5.4) Тези аборигени на Урантия не обитаваха на дърветата, макар че те както и преди се качваха на тях в момент на опасност. Обикновено те се разполагаха в укритие под надвисналите покрай речните брегове скали и в пещерите, разположени по склоновете на хълмове, което им осигуряваше добър обзор на подстъпите и ги защитаваше от стихиите. Така те можеха спокойно да се ползват от огън без да изпитват прекалени неудобства от дима. Те още не бяха истинските пещерни жители, макар че в последващите епохи ледените щитове, спускащи се още по на юг, прогониха техните потомци в пещерите. Те предпочитаха да се заселват в покрайнините на гората и край потоците.
(63:5.5) Още на ранния стадий те с голямо изкуство строяха частично заслонени жилища и демонстрираха забележителни способности по отношение на изграждането на каменни спални - куполообразни каменни хижи, в които пропълзяваха през нощта. Входът в такава хижа нощем се затваряше с помощта на голям камък, който се поставяше за тази цел вътре още преди покривните камъни да бъдат окончателно сложени на местата им.

Точка В. Развитие на първобитната култура

Точка 1. Използване на оръжия и инструменти.
(63:5.6) Андонитите бяха безстрашни и умели ловци и с изключение на диворастящите ягоди и някои дървесни плодове, се хранеха само с месо. След Андон, измислил каменната брадва, неговите потомци още в дълбините на древността изобретиха и ефективно използваха копия и харпуни. Накрая създаващият оръдията разум започна да действа заедно с използващата ги ръка и тези древни хора се научиха прекрасно да обработват кремъчни оръдия на труда. В търсене на кремък те изминаваха големи разстояния - подобно на съвременните хора, които ходят на края на света, за да търсят злато, платина и диаманти.

Точка 2. Развитие на изкуството.
(63:6.3) Още на началния етап у андонитите се разви страх пред стихиите - гърма, мълниите, дъжда, снега, градушката и леда. Но в тези далечни дни постоянно възобновяващият се мотив беше глада, а тъй като основно живееха за сметка на животните, в тях се появи определена форма на зоолатрия. За Андон по-големите животни символизираха съзидателното могъщество и изпълването със сили. От време на време възникваше култово поклонение към различни големи животни. По време на модата на конкретно животно на стените на пещерата се появяваха неговите грубо очертани силуети, а по-късно, с развитието на изкуството, подобно животинско божество биваше гравирано като част от различни орнаменти.

Точка 3. Физическите условия, задържащи миграцията андонидите.
(64:1.1) Първобитният човек се появи на земята в резултат на еволюционно развитие преди малко по-малко от един милион години и получи добра закалка. Той инстинктивно се стремеше да избягва опасностите от смесването с по-долу стоящите племена на човекоподобните маймуни. Но пътят на изток преграждаха засушливите тибетски възвишения достигащи височина около 9 000 метра над нивото на морето. На юг или запад той не можеше да се придвижи поради разширението на Средземно море, простиращо се в това време на изток към Индийския океан, а продължавайки да върви на север, той се сблъска с настъпващия ледник и независимо от усилилата се вражда между разпръснатите племена, най-разумните групи никога не помисляха за миграция на юг и живот сред покритите си с козина, обитаващи на дърветата и интелектуално неразвити роднини.

Точка 4. Религиозни чувства – резултат от географски затвореното местоположение.
(64:1.2) Много от най-древните религиозни чувства на човека се появиха от усещането за безпомощност в географски затвореното положение: планини отдясно, вода отляво и лед отпред. Но тези прогресиращи андонити не желаеха да завиват назад към своите изостанали южни роднини, живеещи по дърветата.

Точка 5. Андонитите избягваха горите.
(64:1.3) В противоположност на своите предчовешки родственици, андонитите избягваха горите. В гората хората винаги деградираха; човека успешно се развиваше само на открити пространства и във високите ширини. Студът и гладът в откритата местност подбуждат към действие, изобретателност и находчивост. Докато в условията на трудностите и лишенията на суровия северен климат андонитите проправяха пътя на съвременната човешка раса, техните изостанали роднини блаженстваха в южните тропически гори, тяхната обща древна родина.

Точка Г. Религиозен ръст

Точка 1. Развитие на жертвоприношенията.
(63:6.4) Още на ранния етап сред андоническите народи се появи обичай да се въздържат от използването на месо от тези животни, на които се покланя племето. Скоро за оказване на необходимото въздействие върху съзнанието на младото поколение беше създаден култов обред, който се извършваше с тялото на едно от почитаните животни, а още по-късно техните

потомци превърнаха тези примитивни действия в по-изискани обреди на жертвоприношение. Такъв е произходът на жертвоприношението като част от поклонението. Тази идея беше развита от Моисей в древноеврейския ритуал и беше, като цяло, запазена от апостол Павел като доктрина за изкупване на греха чрез “проливането на кръв”.

Точка 2. Онагар - лидер на андонидите, донесъл мир и религия.
(63:6.1) В течение на почти хиляда години, с все по-голямото разсейване на андонитите, културното и духовно състояние на клановете се влошаваше. Така продължи дотогава, докато не се появи Онагар, който възглави тези племена, сдоби се с установяването на мир сред тях и за пръв път ги доведе до поклонението “на Даващия Дихание на хора и животни.

Точка 3. Философията на Андон беше объркана. Той почитал огъня, но не станал слънце-поклонник.
(63:6.2) Философията на Андон беше пределно объркана; той едва не стана поклонник на огъня поради огромното удовлетворение, което му донесе случайното откритие на огъня. Разумът обаче му подсказа да обърне своите мисли към слънцето като към висш и извикващ още по-голям трепет източник на топлина и светлина. Но слънцето беше твърде далеч и той така и не стана поклонник на слънцето.

Точка 4. Обан - пристанището на Онагар.
(63:6.7) Пристанището на Онагар се намираше на северния бряг на древното Средиземно море, в областта на днешно Каспийско море, в селището, наречено Обан - междинният пункт, устроен на това място, където водещият на север път от южните региони на Месопотамия завиваше на запад. От Обан Онагар изпращаше проповедници в отдалечени селища за разпространяване на своето учение за единното Божество, а също и на представите за отвъдния свят, който той наричаше Великото Отвъдно. Тези посланици на Онагар станаха първите в света мисионери. Те бяха и първите хора, които сваряваха месото, първите, които редовно използваха огън за приготвянето на храна. Те печаха месото на краищата на пръчки, а също така и на нагорещени камъни. По-късно започнаха да пекат големи парчета месо на огъня, но техните потомци почти напълно се върнаха към употребяването на сурово месо.

Точка 5. Онагар организирал обществото, въвел примитивна религия.
(63:6.8) Онагар се роди преди 983 411 години [смятано от 2022 година] и доживя до шестдесет и девет години. Изложението на постиженията на този мислител и духовен вожд на епохата до пристигането на Планетарния Принц представлява вълнуващо повествование за организацията на тези първобитни хора в истинско общество. Той въведе ефективното племенно управление, подобно на което последващите поколения не можаха да постигнат много десетилетия. За целия период до пристигането на Планетарния Принц на земята никога не се появи толкова високо духовна цивилизация. В тези прости хора имаше истинска, макар и примитивна религия, която не се запази в техните изродили се потомци.

Точка IV. Следващи миграции на андонидите

Точка А. Явския човек

Точка 1. Андонидите проникнали в Англия и на Ява.
(64:1.6) Преди 950 000 години потомците на Андон и Фонта се преместиха далеч на изток и запад. Придвижвайки се в западна посока, те преминаха през Европа, достигайки Франция и Англия. По-късно на изток те достигнаха до Ява, където съвсем наскоро бяха намерени техните кости, останки от така наречения питекантроп, след което те се добраха до Тасмания.

Точка 2. Опасност от изчезването на андонидите.
(64:1.7) Групите, придвижващи се на запад, бяха по-малко подложени на пагубното влияние на изостаналите племена, имащи общ произход с тях, отколкото тези, които се отправиха на изток

и свободно общуваха със своите непълноценни животински роднини. Тези изостанали индивиди постепенно се придвижиха на юг и скоро се смесиха с по-долу стоящите племена. Впоследствие все повече нечистокръвни потомци се връщаха на север, където се смесваха с бързо растящите андонически племена и такива несполучливи съюзи довеждаха неизбежно до деградация на по-развитото племе. Все по-малък брой първобитни селения продължаваха да се покланят на Даващия Дихание. Древната зачатъчна цивилизация беше на ръба на изчезването. (64:1.8) На Урантия винаги е било така. Цивилизациите, даващи големи надежди, една след друга деградираха и съответно изчезваха, тъй като допускаха безразсъдно смесване на високо-развитите с малко-развити.

Точка Б. Хейделбергска раса

Точка 1. Упадък на цивилизацията Онагар.
(64:2.1) Преди 900 000 години изкуството на Андон и Фонта и културата на Онагар изчезваха от лицето на земята; културата, религията - даже изкуството на обработка на кремъка се намираше на най-ниско ниво.
(64:2.2) В този период примитивните смесени племена започнаха в големи количества да пристигат в Англия от южните региони на Франция. Тези племена толкова широко се смесиха с горските маймуноподобни създания, че почти напълно загубиха човешки облик. В тях нямаше религии, но те владееха примитивни навици за обработка на кремъка и притежаваха достатъчно ниво на интелект за добиване на огън.

Точка 2. Появяване на Хейделбергска раса, упадък на фоксхолските племена и бадонанските племена.
(64:2.3) След тях в Европа се появи народ с донякъде по-високо развитие, чиито потомци скоро се разпространиха по целия континент - от границата на ледника на север до Алпите и Средиземно море на юг. Тези племена се отнасят към така наричаната Хейделбергска раса.
(64:2.4) По време на този продължителен период културният упадък на фоксхолските племена в Англия и бадонанските племена, обитаващи към северо-запад от Индия, продължаваха да запазват някои традиции на Андон и остатъци от културата на Онагар.

Точка В. Фоксхолски племена

Точка 1. Фоксхолските племена съхранили много от културата на Андон.
(64:2.5) Фоксхолските племена се придвижиха по-далеч от другите на запад и успяха да запазят много от културата на Андон. Оцеля също така и изкуството за обработка на кремък, което те предадоха на своите потомци - древните прародители ескимосите.

Точка 2. Фоксхолските племена били първите хора заселили се в Англия.
(64:2.6) Макар че останките от фоксхолските племена бяха открити в Англия последни, в действителност тези андонити бяха първите хора, заселили се в тези места. В това време моста от суша все още съединяваше Франция с Англия, а доколкото повечето древни селища на потомците на Андон в тези далечни времена се намираха покрай речните и морски брегове, днес те са скрити от водите на Ламанша и Северно море. Но три или четири поселения досега се намират над нивото на морето на крайбрежието на Англия.

Точка 3. Фоксхолските племена се запазиха като съвременните ескимоси.
(64:2.7) Много от по-разумните и духовни фоксхолски племена запазиха своето расово превъзходство и пренесоха през вековете примитивните религиозни обичаи. След едно от поредните нашествия на ледника тези хора, смесили се впоследствие с по-късни племена, мигрираха от Англия на запад и се запазиха като съвременните ескимоси.

Точка Г. Бадонански племена

Точка 1. История на бадонанските човеци.
(64:3.1) Освен фоксхолските племена на запад, още един център на културата продължаваше да се бори за съществуване на изток. Тази група обитаваше в предпланинската гориста местност на северозапад от Индия и принадлежеше към племената Бадонан - пра-пра-внука на Андон. Тези хора бяха единствените потомци на Андон, които никога не правеха човешки жертвоприношения.
(64:3.2) Тези високопланински бадонити заемаха обширно плато, обкръжено от гори, пресечено от реки и изобилстващо с дивеч. Както и някои техни далечни тибетски родственици, те живееха в примитивни каменни жилища, в пещерите по склоновете на хълмовете и полуподземните пещери.
(64:3.3) Докато северните племена все повече се бояха от леда, тези, които живееха наблизо до своята древна родина, започнаха изключително да се страхуват от водата. Те виждаха как Месопотамския полуостров постепенно се потопява в океана и макар че той на няколко пъти се издигаше, традициите на тези хора се формираха около опасностите на морето и страха от периодическо потопяване. Именно този страх, а също и изпитанията, свързани с разливите на реките, обясняват техния стремеж да достигнат до планините, които те смятаха за безопасно за живеене място.

Точка 2. Потомци на бадонанските племена.
(64:3.5) Преди 850 000 години бадонанските племена започнаха война за унищожение на своите примитивни и полуживотински съседи. За по-малко от хиляда години повечето пограничні животински групи в тези региони щяха да бъдат унищожени или изгонени обратно в южните гори. Тази война, насочена към изтребването на примитивните родове, доведе до известно подобряване на планинските племена на тази епоха. Смесените потомци на това подобрено бадонанско племе се появиха на историческата арена като явно изразен нов тип — Неандерталската раса.

Точка Д. Неандерталци

Точка 1. Световното господство на неандерталците продължило около 500 000 години
(64:4.1) Неандерталците бяха прекрасни войни и неуморими пътешественици. От високопланинските центрове на северо-западна Индия те постепенно се разпространиха на запад във Франция, на изток в Китай и даже на юг - в северна Африка. Тяхното световно господство продължаваше почти половин милион години, чак до миграцията на еволюционните цветни раси.
(64:4.2) Преди 800 000 години дивечът беше в изобилие, много видове елени, стада слонове и хипопотами скитаха по Европа. Изобилието от животни беше огромно, навсякъде обитаваха коне и вълци. Неандерталците бяха прекрасни ловци и сред живеещите във Франция племена за пръв път се появи обичая да дават на най-успешните ловци най-добрите жени за съпруги.

Точка 2. Четвъртия ледников период принудил неандерталците да отстъпят на юг, човешките видове били обособени достатъчно, че опасност от ново смесване с изостаналите племена била малка.
(64:4.4) Преди 750 000 години четвъртата ледена кора се спусна далеч на юг. С помощта на своите усъвършенствани оръдия неандерталците пробиваха отвори в леда, който сковаваше северните реки и ловяха приближаващата се към тези отвори риба. Тези племена винаги отстъпваха пред надигащия се лед, който този път извърши най-голямото си нахлуване в Европа.
(64:4.5) По това време сибирският ледник извършваше своето най-голямо нахлуване в южна посока, заставяйки древния човек да отстъпи още по-далеч на юг, към земята на своите предци. Но човешките видове бяха вече обособени в такава степен, че опасността от новото смесване с останалите маймунски роднини значително намаля.

Точка 3. По време на петия ледник стана разпространение на първобитната неандерталска култура, културата на северното човечество достигна най-ниското ниво, остана така до появата на цветните раси.

(64:4.10) Преди 550 000 години настъпващият ледник пак изтласка хората и животните на юг. Но този път човекът имаше достатъчно пространство в широкия пояс на сушата, който се простря на североизток в Азия и се разполагаше между ледения щит и силно разширилата се черноморска част на Средиземно море.

(64:4.11) По време на четвъртото и петото нашествие на ледниците се извърши по-нататъшното разпространение на първобитната култура на неандерталските раси. Но прогресът беше толкова незначителен, че опитът за създаването на Урантия на нов, модифициран тип разумен живот, като че ли действително се приближаваше към провал. В продължение на почти четвърт милиона години тези първобитни племена странстваха, ловувайки и воювайки, с прекъсвания сдобивайки се с успех в някои направления, но като цяло постепенно деградирайки, в сравнение със своите по-развити предци-андонити.

(64:4.12) В тези векове на духовен мрак културата на северното човечество се спусна до най-ниското ниво. Неандерталците действително нямаха никаква религия, освен позорни суеверия. Те до смърт се бояха от облаци, особено от мъгли и гъста мъгла. С времето се появи примитивната религия, основана на страх пред природните стихии, докато култа към животните западна, тъй като развитието на оръдията на труда, в съчетание с обилието от дивеч, позволи на тези хора по-малко да се грижат за прехраната; сексуалното възнаграждение на ловците в огромна степен подобри изкуството на лова. Новата религия на страха доведе до опити за умиротворяване на невидимите сили, скрити зад природните явления и по-късно достигна своето висше развитие в практиката на заклинанията на хората за умиротворяване на тези невидими и неведоми природни сили. И тази ужасна практика на принасяне в жертва на хора се запази в най-изостаналите народи на Урантия до двадесетото столетие.